

Perills a l'escola

per Raquel Berrocal.

Raquel Berrocal és esposa i mare de tres fills, a més de professora d'anglès en un institut d'Extremadura.

Amb el títol del tema, "Perills a l'escola" no em referiré al perill per a la integritat física dels professors, que existeix sobretot en els centres situats a les grans ciutats i en determinades zones socialment conflictives, però que en l'entorn rural no corre perill més que "el normal", és a dir, contínues faltes de respecte, insults puntuals o alguna amenaça. La situació en els pobles encara recorda que certes figures -el capellà, el metge, el mestre- són respectables. Considerar "perills" els que es detallen en l'enunciat del tema, doncs, ens fa preguntar per qui ho són:

- Per a tota la societat, en tant que aquestes coses (EpC, educació no sexista, etc.) són les eines de la tan anomenada "enginyeria social", és a dir, les eines que s'utilitzen per implantar la ideologia que, des de dalt, es pretén imposar. Construir una societat nova -la del futur- passa per l'escola. Segons el proverbi oriental: *"Si penses en termes d'un any, planta una llavor. Si penses en termes de deu anys, planta arbres. Si penses en termes de cent anys, educa a les persones"*. I això és ben sabut pels qui apliquen tota la maquinària legal per implementar aquest canvi amb una intencionalitat clara: dinamitar les bases de la cultura occidental, l'herència judeocristiana, com si d'un nou Neró es tractés, per construir després una torre de Babel de la qual el poc que anem entreveient fins ara són elements monstruosos i inhumans.
Perill per a la societat sencera, doncs, que despreocupadament accepta tot el que se li imposa sota l'etiqueta del "progrés" i va cap a l'abisme. L'abisme és un model no només allunyat de Déu i de les lleis de Déu, sinó en oberta rebel·lia contra la pròpia naturalesa dels homes, de les dones, del matrimoni, de la família, etc.
- Perill per als creients, és a dir, per a nosaltres i les nostres famílies, perquè els nostres fills s'asseuen sis hores cada dia en una escola que amplifica i repeteix aquests missatges.

John Wesley (1703-1791) escrivia als creients: *"Amb quina finalitat envieu els vostres fills a l'escola? És clar, molts diran: "Perquè els preparin per viure al món". I jo em pregunto: A quin món us esteu referint, a aquest o al pròxim? Potser només estàveu pensant en aquest món, i havíeu oblidat que hi ha un altre món que ha de venir. I aquest sí que durarà per sempre!"* Em pregunto què diria avui si veiés com les escoles, sense gairebé cap oposició per part de les famílies, adoctrinen al darwinisme, l'humanisme, l'ateisme i el secularisme.

Ja en els nostres dies, el conegut pastor i conferenciant i defensor de la família bíblica Voddie Baucham ho entenia així: *"Si continuem enviant als nostres fills a que els eduqui el Cèsar, hem de deixar de sorprendre'ns quan tornen a casa convertits en romans"*.

És ben sabut que aquell que controla l'escola, controla el món. Antonio Poveda, president de la LGTB (Federació de Lesbianes, Gais, Transsexuals i Bisexuals) era ben conscient d'això quan afirmava, en el passat Dia de l'Orgull Gai, sota el lema "Per una escola sense armaris", que Espanya havia de seguir avançant en l'avenç dels seus "drets" i que "la lluita següent és l'educació". La ministra d'Igualtat, Bibiana Aído, il·lustre filòloga, afirmava en el mateix acte que *"l'escola ha de ser un espai segur per a la diversitat, perquè el que s'aprèn de petits, es queda per sempre"*. Caldria felicitar-la per haver descobert una cosa que els creients ja sabíem fa temps: *"Instrueix l'infant en el seu camí, i ni quan sigui vell no se n'apartarà."* (Pr 22:6).

Perills a l'escola

per Raquel Berrocal.

La situació dels professors

Abans de tractar els temes, convé fixar l'escenari on ens movem: el sistema educatiu establert a la LOGSE i en la més recent LOE, una edició remasteritzada i digitalitzada de la LOGSE, que destrueix el poc que encara quedava en peu del sistema educatiu espanyol després dels estralls causats per aquella llei.

Es tracta d'un sistema en què el fracàs escolar es mou al voltant del 50% de l'alumnat. Això es pot veure de manera pràctica en qualsevol grup-classe que prenguem com a model: al voltant de la meitat dels alumnes treballen i s'esforcen mentre que la resta no sol entendre el que llegeix ni té el més mínim interès per cap matèria. Això es reflecteix també en els resultats acadèmics. Les xifres oficials, rondant el 30%, maquillen el fracàs estrepitos d'un sistema en què la promoció per imperatiu legal -és a dir, passar de curs amb totes o gran part de les assignatures suspeses perquè la llei no permet repetir més que un cop en cada cicle de l'ESO- disfressa d'èxit el pas al curs següent d'alumnes indisiplinats, mandrosos i complaents.

El professorat s'enfronta, doncs, a una missió cada dia més impossible: la de ser protectors de la minoria. Mentre que en el passat ensenyaven a un grup-classe més o menys homogeni amb la possible presència d'un o dos elements discordants, ara els elements discordants són majoria, i la tasca del docent consisteix a vetllar perquè la minoria aconseguixi aprendre alguna cosa. El motiu d'aquest panorama no està lluny dels pares d'alumnes que "aparquen" a l'institut els seus fills, a manera de guarderia d'adolescents, preocupats en gran manera de tenir-los "recollits" cert nombre d'hores al dia, però a qui els porta completament a la fresca si aprenen o deixen d'aprendre i mai acudeixen a les insistents trucades dels tutors per a tractar la marxa acadèmica dels seus fills.

Les dificultats que ens trobem per realitzar la nostra tasca docent són moltes i variades, però les resumirem en dos tipus:

1. **Dificultats del propi sistema educatiu.**
2. **Dificultats per l'esfondrament de la família.**

1. Dificultats del propi sistema educatiu.

1. És un sistema que afavoreix el gandul, el transgressor, el desobedient. Faci el que faci, no se'l pot fer fora de classe perquè se li estaria privant del seu dret a l'educació, encara que la seva conducta faci impossible que els altres alumnes gaudeixin d'aquest dret. Els alumnes treballadors acaben desanimant-se en comprovar que els vàndals passen de curs igualment i continuen dificultant el normal desenvolupament de les classes amb total impunitat, atès que les traves burocràtiques per a una expulsió breu són interminables.
2. S'ha dit amb tota raó que podríem matricular una ovella en 1r d'ESO i, uns anys després, obtindria el seu títol sense problemes. Després de repetir 1r i 2n curs, sense aprovar mai ni una sola matèria, i donada la seva actitud col•laboradora i afable, podria entrar en el programa de Diversificació, on cursaria 3r i 4t, obtenint finalment el seu títol i, sens dubte, un ampli domini de les TIC, és a dir, del ratolí de l'ordinador.
3. Els PCPIs (Programes de Qualificació Professional), hereus de l'antiga Garantia Social en la qual els alumnes que no aconseguien titular rebien una mica de formació bàsica -escriure el seu propi nom sense faltes d'ortografia i situar Espanya en un mapa- i unes vagues nocions normalment de mecànica o electrònica, incorporen aquest any com a novetat l'obsequi del títol de Graduat en

Perills a l'escola

per Raquel Berrocal.

- ESO en finalitzar semblant programa de "estudis", exactament igual que els alumnes que s'han esforçat per aprovar totes les assignatures fins a 4t d'ESO. Aquesta forma d'acabar amb el fracàs escolar -regalant títols- produeix treballadors del sector serveis que són incapaços de respondre civilitzadament als clients o d'escriure una factura sense maltractar al diccionari fins a deixar-lo moribund.
4. Els psicòlegs o orientadors són els directors d'orquestra de tot el sistema. A més de constatar que és obvi a base de fer tests tan nombrosos com innecessaris i coordinar les tutories aportant creatives maneres de perdre el temps, la seva tasca se centra a proveir a la resta de professors de contundents informes en què cada un ha de consignar en quines competències no va arribar l'alumne, per què no hi va arribar i quines mesures proposa per a que les abasti en el futur. És a dir, ofegar cada suspens en una burocràcia d'aquesta magnitud que el professor es vegi temptat a aprovar al major nombre possible d'alumnes per estalviar semblant tortura.
 5. Els ordinadors a les aules, presents en Comunitats com Extremadura i amenaçant amb estendre'ls a la resta del país. La imposició, d'esquena al professorat i en contra dels més elementals criteris pedagògics, de taules cargolades a terra per acomodar uns ordinadors inútils que poques vegades es fan servir i quan es van a utilitzar no funcionen provoca un gran nombre de problemes tècnics i econòmics als centres. Així, les polítiques educatives realitzades de cara a la galeria inverteixen milions en tecnologies inútils mentre augmenten les ràtios i redueixen plantilla fins a límits insospitats. No hi ha fons per a professors que treballin la comprensió lectora, que donin suports i reforços, que desdoblen les classes d'idiomes -cóm treballar les destreses orals en una aula on els alumnes es senten com sardines en llauna és un dels misteris de l'univers-, però sí que n'hi ha per dotar d'ordinadors a qui no sap utilitzar un llapis.

En definitiva, la tasca del professor en els últims anys és comparable a la d'un bon cuiner al qual, a poc a poc, se li ha anat arrabassant tot el seu parament de cuina, fins que avui només li queda una única cassola i un ganivet sense punta. Per si fos poc, a més se li diu que ara ha de sortir a caçar el pollastre. El polític progressista de torn, des del seu magnífic despatx, s'entesta a col·locar-lo davant el robot de cuina més modern del mercat, i la majoria dels professors, després d'explicar-li la inutilitat de l'atuell, li pregaria cortesament que sortís de la cuina i ens deixés treballar. I és que un bon cuit i una bona formació s'assemblen molt.

2. Dificultats per l'esfondrament de la família.

Excepte honroses excepcions, el retrat de la família típica dels nostres dies, la que ha criat a la famosa "generació de la clau" - aquells pares que proveeixen fins al mínim detall les necessitats materials dels seus fills però que mai es van molestar a educar-los ni a ensenyar, per exemple, la diferència entre el bé i el mal- es troba magníficament plasmat en 2a Timoteu 3. El capítol traça amb pinzellades precises l'esperit de la nostra època. D'entre totes les característiques que s'esmenten, sens dubte donen en el clau les que s'apliquen a una generació de joves "amants de si mateixos, superbs, blasfems, desobedients als pares, ingrats, mancades de compassió, intemperants (incapaços de dominar les seves passions, ja que com afirmava la vicepresidenta Fernández de la Vega, "*la promiscuitat adolescent és inevitable*"), atrevits i amants dels delits més que de Déu (és a dir, hedonistes fins a la medul·la).

Perills a l'escola

per Raquel Berrocal.

"Cada generació té el seu propi desafiament: el nostre és l'aniquillació sistemàtica de la família bíblica" (D. Philips, president de Vision Forum)

Malauradament, fins i tot les famílies que es declaren evangèliques en una nació de llarga tradició cristiana com els Estats Units es comporten com si volguessin promoure aquest objectiu. Segons l'últim estudi sociològic de Barna Group, el 80% d'aquestes famílies envien els seus fills a l'escola pública, on el cristianisme és contínuament atacat i ridiculitzat. Per a quan aquests arriben als 18 anys, només el 9% sostenen valors morals absoluts i el 83% han abandonat la fe, cosa que només passa al 4% de les famílies que eduquen a casa (homeschooling).

Educació per a la Ciutadania

El Reial Decret 1631/2006 estableix els continguts d'aquesta matèria a ESO, entre els quals hi ha l'exposició d'opinions de forma raonada, el desenvolupament d'actituds no violentes, drets i deures ciutadans, les societats democràtiques i les seves institucions, la riquesa i la pobresa en un món desigual i el paper de les organitzacions a favor de la pau.

Ningú no posaria en qüestió uns continguts semblants. Per què, doncs, s'ha convertit la EpC en una assignatura tan polèmica? Perquè s'hi inclouen, a més, els que la LOGSE denominava "temes transversals", introduïts en la reforma educativa de 1991, com ara l'educació ambiental, per a la pau, educació del consumidor, per a la igualtat d'oportunitats entre els sexes, per la salut, sexual, cívica i moral.

En primer lloc, l'assignatura era completament innecessària, ja que els continguts relatius a drets humans, constitucions, sistemes polítics i desigualtats en el món ja s'impartien en l'assignatura de Ciències Socials, tant en Història com en Geografia. La imposició de EpC arrecat, per tant, de la més absoluta ignorància dels governants al respecte del que es treballa a les aules. A no ser, i aquesta hipòtesi és encara pitjor, que es tracti d'una imposició d'un determinat model ètic i ideològic a cop de reials decrets, base d'un astut projecte d'enginyeria social que estén els seus tentacles no només pel sistema educatiu sinó per els mitjans de comunicació de masses i per tota la societat en general.

Malauradament, la EpC que s'imparteix en cada escola dependrà del professor encarregat. És d'esperar que a les escoles privades es doni l'assignatura d'una manera que no atempti contra l'ideari del centre, especialment si es tracta d'un col·legi religiós. Se suposa que en aquests casos el llibre de text escollit no serà, per exemple, de l'editorial McGraw Hill, el manual d'EpC per a 3r d'ESO -que planteja que les anomenades "perversions sexuals" en el fons no són més que "diferents formes de conducta" - està recorregut davant els tribunals per una família andalusa. Tampoc seria molt recomanable el material multimèdia Sexpresan recomanat per la pròpia web del Ministerio de Educación, on es posa com a exemple a seguir la iniciació sexual d'una nena de 12 anys en un campament perquè va ser "agradable i segura" i ofereix un quadre amb una variada oferta de pràctiques sexuals.

La majoria dels llibres de text comencen amb una unitat sobre identitat i auto-estima, com si millorar encara més el concepte de si mateixos fos una necessitat urgent per als joves espanyols. Solen continuar amb recomanacions per "*viure la sexualitat*" -recordem que es dirigeixen a joves de 14 i 15 anys- i entren en el conegut tema dels "Nous models de família" que han brollat qual bolets a la tardor, alguns d'ells definits com "*el final de les imposicions sobre l'amor*" (Vicens-Vives, "Oikos").

Perills a l'escola

per Raquel Berrocal.

Aquest mateix text manipula sense cap inconvenient l'opinió dels seus lectors adolescents en el tema de l'homosexualitat, advertint primer que *"si et trobes entre les persones que rebutgen aquestes conductes, recorda que menysprear algú i privar dels seus drets és injust"*, mentre qualifica qualsevol opinió discordant de "exclusió i discriminació". Tot seguit, llegim: "Reflexiona i debat: Què en penseu? Consideres l'homosexualitat més aviat com una opció sexual lliure, una constitució biològica, una malaltia, una degeneració moral o una orientació tan vàlida com la heterosexualitat?". Fa només un paràgraf que ens han ensenyat què és el que hem d'opinar! Amb ajuda d'un professor una mica hàbil i políticament correcte, o fins i tot sense ella, tothom sap ja el que han de contestar!

Les falsedats del feminisme més recalitrant apareixen en qualsevol part dels textos disfressats d'igualtat i de victimisme històric, sense poder amagar el seu profund menyspreu per la maternitat i les funcions que tradicionalment han format part de les dones. El dret a la vida es planteja com el més fonamental dels drets humans, sense que en diversos llibres de text aparegui ni una al·lusió a l'holocaust silenciós de l'avortament.

El text de Vicens Vives "Oikos" es cobreix de glòria en cantar les lloances de les ONG com el clímax del compromís voluntari i la solidaritat i al callar, al mateix temps, qualsevol menció al cristianisme, a les missions o als missioners, després de dos mil anys de treball veritablement humanitari al Tercer Món. De fet, l'única vegada que Déu apareix en el text és en el poema "El Sur també existe", de Mario Benedetti, on s'associa a l'opressió dels pobres. Si fóssim mal pensats, creuríem que a algú li interessa que, en la ment dels alumnes, Déu o bé no existeixi o tingui connotacions negatives.

Educació no sexista i educació sexual: la ideologia de gènere

La ideologia de gènere afirma que l'ésser humà neix sexualment neutre, que més tard és "socialitzat" fins a convertir-se en home o dona i que aquest procés afecta a la dona de forma negativa i injusta. El seu objectiu és, per tant, "desconstruir" tots els models de conducta individual i social, incloses les relacions sexuals i familiars. La dona és la classe "oprimida" perquè ha de suportar els embarassos i criar els fills, així que l'única forma d'eliminar aquesta "opressió" és eliminar la maternitat com a funció femenina.

Les dones "alliberades" de l'engany masculí tracten d'alliberar a les altres, els agradi o no, dels seus desitjos de família i maternitat. No era fàcil que un programa tan oposat als sentiments naturals de la majoria de les dones arrelés així per les bones; raó per la qual el feminisme radical, com afirma la Dra Dale O'Leary en el seu llibre sobre la ideologia de gènere, van posar les seves mires en les universitats, els organismes estatals i l'ONU. La Conferència de la Dona de les Nacions Unides (Pequín, 1995) va imposar els revolucionaris canvis en la majoria dels països, com podem veure avui.

Un d'ells, la imposició de la paraula "gènere" en els últims anys, no és més que la negació de l'existència de "sexes", paraula que les feministes han deixat d'utilitzar. El sexe és una realitat biològica, mentre que el gènere es refereix als rols o funcions que s'assignen a un o altre sexe. Segons elles, la natura és neutra, i no es neix home o dona. En néixer, la societat ens assigna un o altre sexe en funció de la nostra configuració genetal, i a partir d'aquest moment, als nens se'ls educa en la masculinitat i a les nenes en la feminitat. Tot és un procés social que cal desconstruir perquè tots, homes i dones, siguem absolutament idèntics, amb preferències sexuals indistintes i rols neutres.

Perills a l'escola

per Raquel Berrocal.

Segons Rebeca Cook, professora de Dret a la Universitat de Toronto i redactora de l'informe de Pequín, els gèneres masculí i femení només són construccions socials i haurien de ser abolits. "Els sexes ja no són dos sinó cinc", i ja no hauria de parlar-se d'home i dona, sinó de dones homosexuals, dones heterosexuales, homes homosexuals, homes heterosexuales i bisexuals".

Les conseqüències d'aquesta ideologia malaltissa a la qual li porta sense cura la pròpia biologia les podem comprovar cada dia davant dels nostres ulls:

1. S'acabaria amb el matrimoni com a institució natural formada per home i dona, i es posaria en igualtat, amb tendència a ser substituïda, amb el matrimoni basat en la "opció sexual".
2. Es canviaria l'educació, perquè ja no té cap sentit preparar les dones per ser mares si la maternitat es contempla com una esclavitud.
3. S'acabaria amb els valors que tradicionalment han estat conservats per la dona mare en el si de la llar i amb la seva funció educadora dels fills.
4. Es silenciaria a totes les institucions que promouen aquests valors: el cristianisme, per començar.

Aquesta ideologia perversa, que en el fons no és més que la negació de Gènesi 1:27 " *Déu va crear l'home a imatge seva, el va crear a imatge de Déu, creà l'home i la dona.*" és la base de tota la educació no sexista i sexual que s'imparteix als instituts, normalment des de les tutories. La infiltració és tan subtil que els psicòlegs que coordinen i organitzen les tutories ni tan sols són conscients d'estar transmetent una ideologia concreta, sinó que accepten els principis del feminisme de gènere com a veritats absolutes que no admeten discussió. Els nostres fills els reben sota títols tan brillants com "Taller d'igualtat i corresponsabilitat en les tasques domèstiques", impartits per personal de la Mancomunitat o Junta autonòmica que no està acostumat que ningú els porti la contrària en les seves sessions d'adoctrinament.

Els tallers d'educació afectiva i sexual -dels que mai he aconseguit veure la part afectiva- acaben sent sessions explicatives molt gràfiques sobre els mitjans mecànics d'anticoncepció, que encara que desconegudes pels pares, no trobarien la menor oposició. Els fullets que reben els alumnes poden causar un efecte devastador en la ment de nens de 14 i 15 anys, amb un llenguatge que pressuposa una vida sexual intensa i promíscua que, en molts casos, ni se'ls havia passat pel cap.

Reflexions finals

Al llarg de la Història, totes aquelles societats on els valors bíblics han impregnat la ment, la cultura i fins als somnis i plans dels seus habitants, han estat pròsperes i han produït personalitats d'una alçada i riquesa valuoses per a tota la Humanitat. Sèries televisives com "La casa de la pradera" són un reflex fidel i detallat del que hauria de ser una societat sana, amb valors molt diferents als de la nostra trastocada societat moderna, que s'han anat perdent progressivament -o potser hauríem de dir "progressistes" - fins a convertir l'absència de valors, és a dir, el relativisme en tots els àmbits de la vida, en un valor en si mateixa. En lloc d'adoptar valors com l'honestedat, la compassió i la protecció dels febles, la generositat, el temor de Déu, l'esforç i la capacitat de sacrifici, la lleialtat a la família, la frugalitat i el contentar tan recomanats en el Nou Testament, el respecte i l'amor al proïsme i a totes les coses creades, la capacitat de donar gràcies, etc., la nostra societat prefereix experimentar les idioteses de la Sra Aído, els absurds de la ideologia de gènere i la profunda maldat dels plantejaments ultra-feministes, pro-homosexuals i destructors de les bases de la nostra civilització. Posats a buscar models, preferim exposar als nostres fills a la innocència de Laura Ingalls o l'expressió de tedi de les promíscues adolescents de "Física o Química"?

Perills a l'escola

per Raquel Berrocal.

Si a l'entranyable Charles Ingalls li haguessin informat que anaven a adoctrinar les seves filles en el que avui s'anomena "respecte a la diversitat sexual" -cosa bastant improbable, ja que la societat sencera s'hagués revoltat-, en aquest mateix microsegon les hagués tret de l'escola. La coneguda paràbola de la granota que es cou a poc a poc sense adonar-se cobra especial rellevància aquí. Imaginem llavors que la llei insistís: "No, Sr Ingalls, les seves filles no són seves, pertanyen a l'Estat i és obligatori que les alligonats en els nostres postulats". Això és el que tenim avui: un veritable atemptat contra la llibertat, el sentit comú i el mandat bíblic d'instruir als nostres fills en els camins -cada vegada més estrets i menys transitats- del Senyor.

En aquesta línia es manifestava F. Savater en el seu article "Educadores asociales": *"El que alguns decididament neguem és que els pares tinguin el monopoli de formar moralment als seus fills"* (El País, 03/03/2009). La perspectiva bíblica és radicalment oposada. Ja en l'Antic Testament, el Senyor va reprendre els jueus perquè sacrificaven els seus fills [d'Ell] a déus pagans com Moloc (Ez. 16:20,21). Els nostres fills no són de l'Estat.

No és difícil que els pares creients ens sentim derrotats i impotents davant el bombardeig quotidià de notícies com:

1. Les declaracions de la ministra de "Igualtat" i pel que sembla ara també eminent científica Bibiana Aído afirmant que un fetus de 12 setmanes és un ésser viu no humà (potser boví o porcí? Potser proper a una coliflor? No va acabar d'aclarir) . Aquesta "individua" és la que decideix el que ensenyaran als nostres fills a classe de tutoria (temes de "igualtat").
2. El Dia de l'Orgull Gai declarant com a lema "Per una escola sense armaris" i com a objectiu del seu programa ideològic les escoles públiques.
3. Les crides a la "reflexió" del ministre d'Educació, Àngel Gabilondo, davant els recurrents episodis de violacions perpetrades per menors. Quins valors se'ls inculquen a aquests joves? Ja que els valors de la LOGSE, els de la EpC, els de la ideologia de gènere i el feminisme radical -o feminazisme-, els valors que es van implantar a l'escola espanyola més o menys quan aquests joves estaven naixent. Qui ha de reflexionar? I en què consisteix aquesta reflexió? Si construïm una bassa que s'enfonsa, potser és que estem fent alguna cosa malament. Mirem a qui sí que ha sabut fer-ho, aprenem i prenguem nota: això és reflexionar. Reajustar la visió. Però com reflexionarà qui no està disposat a admetre que pugui estar equivocat? És com insistir que el Titanic no es pot enfonsar, i seguir ballant encara que l'aigua ens arribi al coll.

Com a conclusió, els pares cristians no lluitem només contra la lletra de la llei, sinó contra l'esperit de les polítiques educatives: el currículum ocult que es transmet en els comentaris, gestos i actituds de cada professor, les xerrades sobre "igualtat" o "educació sexual" que reben els nostres fills de persones alienes a l'escola que treuen als tutors de l'aula perquè els alumnes no es "cohibeixin", però també contra el bombardeig ideològic continu de la televisió que enguegem de vegades de forma tan despreocupada i irresponsable, o quan nosaltres mateixos oblidem que ells estan sempre escoltant i observant les nostres converses i maneres de conduir-nos, encara que no ho sembli.

Les ideologies mundanes no provenen només de l'escola. Cometríem un error si bloquegéssim només aquesta font. Això és una guerra. No es tracta de diferències d'opinió o de preferències pel que fa a una educació més o menys conservadora. Es tracta d'una guerra, i el que està en joc són els nostres fills. Algú va escriure que *"mai podràs aconseguir una posició més alta que quan estàs de genolls"*. Efectivament, les batalles més dures es guanyen de genolls. Vulgui Déu,

Perills a l'escola

per Raquel Berrocal.

el Senyor de l'univers, que ens deixem la pell, la suor i fins la sang, si cal, per guanyar aquesta batalla.

Aquesta conferència de la professora Raquel Berrocal es va donar per primera vegada en la trobada de [Tiempo de Hablar](http://www.tiempodehablar.org) (www.tiempodehablar.org), celebrat a Madrid el 17 d'octubre de 2009. Es reproduïx amb permís.

Traducció de C.R.V.